

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Disquisitio I. Utrùm ex natura Concilij Oecumenici, ac vicissim ex essentiâ
Oecumenici Papatûs superioritas seu Papæ, seu Concilij demonstrari
possit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

ARTICULUS II.

De Superioritate Papa supra Concilium, vel econtra.

1. **R**asata Cleri Gallicani declarationis articulus secundus ita se habet: Sic autem inest Apostolica Sedi, ac Petri successoribus, Christi Vicarijs, rerum spiritualium plena potestas, ut simul valeant, atque immota consistant sancta Oecumenica Synodi Constantiensis à Sede Apostolica comprobata, usque Romanorum Pontificum, ac totius Ecclesie usu confirmata, atque ab Ecclesia perpetua Religione custodita Decreta de autoritate Conciliorum Generalium, quae Sessione quarta & quinta continentur. Nec probantur à Gallicana Ecclesia, qui eorum Decretorum, quasi dubie sint autoritatis, ac minus approbata, robur infringunt, aut ad solum schismatis tempus Concilij dicta detorqueant.

2. Super cujus declarationis verbis Author Inextincta sacri Concilij Tridentini Veritatis talem facit reflexionem. Constat ex ipsismet hujus articuli verbis, non esse difficultatem in his, quae sunt Juris, dum decreta illa dicuntur non aliter immota subsistere, nisi quatenus approbata sunt à Sede Apostolica, ipsoque Romanorum Pontificum, ac totius Ecclesie usu confirmata fuere. Quare tota difficultas versatur in hoc, quod est Facti, an scilicet Decreta illa ita se extendant ultra schismatis tempus, ut quoad hanc extensionem obtineant robur & approbationem sedis Apostolicae, utpote per cujus characterem Christi in Concilio vicariè representativum, Synodus Oecumenica, infallibili Spiritus sancti assistentia munita, formaliter subsistit. Quanti proinde momenti sit, & in quem finem fiat ista reflexio, ostendetur in hujus articuli finali Summario.

3. Interea ad exactiorem praesentis rei examinationem faciendam, progressurus nobis sequentes disquisitiones proponere placuit. 1. Vtrum ex natura Concilij Oecumenici, & vicissim ex Oecumenici Papatùs essentia, hujus difficultatis definitio erui valeat? 2. In quo centro versetur praesentis articuli difficultas? 3. An Superioritas Papa supra Concilium demonstrari queat ex sacris Litteris? 4. Vtrum ex testimonijs ipsorum Conciliorum Generalium, variisque Actis historiarum Ecclesiasticarum? 5. An ex eo, quod à Concilio ad Papam, non econtra à Papa ad Concilium detur appellatio? 6. Quantum pro Concilij erga Papam superioritate probanda, valeat Concilij Constantiensis decretum Sessione IV. editum? 7. Quantum momenti ad praesens hoc institutum sit in Decreto ejusdem Constantiensis Synodi Sessione V. sancito? 8. An Constantiensis Concilij Decreta fuerint recepta ab Ecclesia & confirmata à Martino V.?

DISQUISITIO I.

Vtrum ex natura Concilij Oecumenici, ac vicissim ex essentia Oecumenici Papatùs superioritas seu Papatùs, seu Concilij demonstrari possit?

S. I.

Author tractatus de Libertatibus Ecclesie Gallicanae lib. 5. cap. 1. egregie animadvertit, contrarietas involvi in illo secundo declarationis Gallicanae articulo, quo dicitur Apostolicae Sedi, ac Petri successoribus, Christi Vicarijs, rerum spiritualium esse plenam potestatem, & tamen subijci Concilio Generali. Quomodo enim inest Sedi Apostolicae plena potestas, si Concilij Generalibus subsunt Pontifices in ea Sedentes, etiam extra tempus schismatis. Scimus, B. Petro, & ejus successoribus commissam pascendarum ovium curam. Sed in quo Scripturarum loco ipse Petrus, ejusque successores legitimi Conciliorum Oecumenicorum jurisdictioni suppositi sunt? Si Romani Pontifices Christi vicarij sunt, & quidem proximi, & immediati, ut definitur Concilium Constantiense Sess. 43. adversus art. 37. Ioan. VVicleff. cui, nisi ei, cujus vices gerunt, subiacent? Quomodo est plena potestas, quae ab alterius arbitrio, vel iudicio pendeat? Ejus est, qui facultatem confert, facultatis uium praescribere, aut si ab altero praecribi voluerit, id clarè significare. Potestatem Romani Pontificis à Christo collatam fuisse, negare non audent Franci Catholici; eam plenam esse concedunt Episcopi Parisijs congregati. Debuerunt ergo, sicut in prima propositione, ita in ista secunda, Evangelij verba referre, quibus ducti sint, id est, in quibus Christus B. Petri, ejuque successorum potestatem, Divinitus traditam, Conciliorum Jurisdictioni subdidit, quantum ad alium, & exercitium.

Plurima e contra sunt, quae suadent, Concilia, à quibus absit Summus Pontifex legitimus & indubitatus, auctoritatem Pontificiam superiorem non habere, sed potius inferiorem. Primum quidem, quia secluso Summo Pontifice, difficile est, ut definitur Concilium Generale. Secundò, quia Concilium generale sine assensu Romani Pontificis congregari, vel saltem ius Decretis supremam auctoritatem dare non potest. Tertio, quia clarius exprit.

exprimitur in Scripturis sacris Summi Pontificis, quam Concilij generalis autoritas. Quarta, quia hanc doctrinam Sanctorum testimonia validius confirmant. Sed magis explicanda sunt, atque confirmanda.

Quoniam autem potest Concilium generale illud intelligi, aut cui Summus Pontifex cum reliquis Prælati interfit, aut verò quod sine Summo Pontifice, reliquis duntaxat Episcopis consistet. Satis patet, in declaratione Cleri Gallicani, accipi Summum Pontificem sine Concilio, illinc Concilium sine Summo Pontifice: cum declaratio Decretis Concilij Constantiensis nitatur, quæ aliam sententiam non admittunt.

Quæ tamen vel in hoc, vel in alijs tractantur, ejusmodi erunt, ut sufficiant ad ferendum de illa comparatione judicium. Sunt enim tria maxime, in quibus fieri potest comparatio, veritas fidei, ac morum disciplina, & judicia. Consentiant Chatholici adversus Panormitanum in Cap. Significasti. De elect. Concilij Oecumenici sententiam de rebus fidei, ac præceptis generalibus morum, in infallibili certitudine gaudere. Idem de Summo Pontifice in libro 7. probabimus. Nec ex eo, quod Papa Conciliorum verè generalium definitionibus circa fidem derogare non possit, consequitur; Concilium esse Pontifice superius. Nam perinde sequeretur, unum Concilium omnibus posterioribus præminere, cum quæ ab uno definita sunt, nequeant ab alijs immutari, utpote quorum sit firmissima veritas. Collatio circa Decreta de disciplinâ, ex doctrina de dispensationibus colligi potest. Constat enim ex Gallorum praxi, qui plures, & à Canonica Conciliorum disciplinâ magis exorbitantes dispensationes postulant, eos in Summo Pontifice auctoritatem super Decretis Conciliorum dispensandi agnoscere. Quot enim mihi numerabis in Gallia Episcopos, qui vel ad retinenda simul plura Beneficia, vel ad mutandas sedes, vel alijs de causis, dispensatione non egeant? Denique quod spectat ad judicia, ex illa quæstione pender, an possit à Papa ad Concilium appellari, quam etiam in hoc libro attingemus.

Hoc Lectoris æquo judicio relinquentes, unice monendum duximus, an non sicut in Rege supremo distinguimus Regiam plenam potestatem formaliter, & quasi in abstracto spectatam, atque subjective quæ homini Christiano applicabilem, sicque quasi in concreto consideratam, ita ut illam, utpote Juris Divini negemus equidem, attamen quæ subjective sumptam, sub concretâ moralitatis cujuspiam in Regnum cælorum ordinabilis consideratione, in Rege Christiano asseveremus, subesse Romano Pontifici; pari ex ratione distinguere oporteat, inter Sedem Apostolicam formaliter, & quasi in abstracto; id est, in suâ præcisâ naturâ acceptam, nec non inter Pontificiæ autoritatis ad hoc individuum suppositum applicationem quasi materiam, & in concreto sumptam, ita ut illa sit plena in spiritualibus potestas, attamen subjective considerata, quatenus inest huic perso-

næ, quasi per accidens, id est, non secundum suam intrinsecam conditionem, sed quoad usum ipsius, ex parte subjecti admittat moralitates, Ecclesiæ, adeoque Concilio Oecumenico Ecclesiæ Universalis repræsentanti, subjectas? Hoc equidem à meo sensu remotissimum est, ut id asseverare cogitem, sed unice proponendam duxi hanc difficultatem, ad rei præsentis momentum accuratius expendendum.

§. II.

Referuntur Doctorum sententiæ, & argumenta circa statum præsentis disquisitionis, unâ cum aliquali super ijs reflexione.

ARGUMENTUM I.

De Concilij Oecumenici definitione.

A Uthor Regalis Sacerdotij, Romano Pontifici asserti lib. 2. §. 1. n. 1. naturam Concilij Oecumenici describit sub hisce verbis. Concilium, inquit, Generale nihil aliud est, quam Conventus Ecclesiæ Pastorum, legitimâ auctoritate indictus, factus, confirmatusque, ad majora fidei & Religionis finienda negotia. Sicut enim ob publicas, communisque omnium Civium & Reipublicæ necessitates, convocantur à Principe Comitia generalia: sic cum fidei, quæ omnium Christianorum commune est bonum, periculum & bellum imminet, omnium Ecclesiarum Pastores evocantur, communem causam comuni voto acturi. Cum ergo oportuerit, in Ecclesiâ hæreses esse, Pastoribus, & præsertim Vicario Christi, data est cura, ne quid in fide turbaretur. Quemadmodum verò tota Ecclesia in ijs, quæ ad fidem spectant, errare non potest, ita & multo minus totius Ecclesiæ Doctores, qui Ecclesiam in Concilio Universalis repræsentant, cum alioquin oporteret, Magistros à discipulis, Pastores ab ovibus, aurigam ab equis regi, corrigi, quo nihil absurdius dici potest, & tamen hoc dicendum esset, datâ Ecclesiæ infallibilitate, & negatâ Pastoribus. Hi tamen, cum non omnes in Concilium convenire possint (quis enim fideles interea pasceret, Pastoribus procul avocatis?) hoc ipsum non errandi privilegium præsentibus Concilio, à Christo concessum est, dicente: *Vbi cumque fuerint duo, vel tres in nomine meo congregati, ibi sum in medio eorum Matth. 18.*

Reflexio.

EX hac definitione constat, Concilij Generalis infallibilitatem reduci in hoc, quod sit repræsentativum totius Ecclesiæ. Hinc autem videtur singulari admiratione dignum, quod sacri Concilij Tridentini Patres passi non sint, huic Oecumenicæ licet, ac Generali Synodo præfigere titulum, ac si esset repræsentans Universalem Ecclesiam. Res a Pallavicino hist. Concil. Trident. lib. 6. cap. 2. n. 8. exarata, ita se habet: Secuta est alia contentio; quæ, tametsi ex nomine orta, diu Synodum turbavit, nec un-

D d 3

quam

quam sedata, sed solum identidem consopita, rursumque suscitata, importunas procellas penes usque ad extrema Concilij tempora conflavit: cum saepe contingat, voces non tanquam signa aestimari, sed quandoque tanquam etiam rerum causas. Ad epigraphen decreti sancienti de vitæ integritate in ijs, qui aderant, proposuit Baccius Marcellus Episcopus Fesulanus, ut adderentur ad majorem Concilij auctoritatem hæc verba: *Universalem Ecclesiam representans*, qui titulus, aiebat ille, à Synodis Constantiensis ac Basileensis desumptus, præmittendus non erat in Tridentinâ, etsi minoris frequentæ, non tamen minoris aestimationis, atque auctoritatis. In eam sententiam multorum aura conspiravit ex more Communitaris, præsertim recens coalescentis, quæ speciosis nominibus delectatur. At contra disseruit Augustinus Bonuccijs Aretinus, Ordinis Servorum Generalis Præfectus: illum titulum esse recens inductum, nec antiquis Concilij usitatum. Addiditque Pighinus, esse pariter supervacaneum, cum ex tenore diplomatis Pontificij, & ex decreto inchoandi Concilij, declararetur ea Synodus Universalis & Oecumenica: quæ nomina erant paræ significationis, sed majoris auctoritatis, & propter consuetudinem minoris invidiæ. Primus Præsidi utraq; sententiâ humaniter laudatâ, ad posteriorẽ se dixit accedere; illum titulum, velum quippe validissimum ad hæresin Lutheranam confingendam, non esse tam citò promendum, ne illorum auribus vulnus infligeret, adeoque in furorem ageret, quos ad resipiscendum alliciebant. Exemplum peti non posse à Synodo Basileensi, quæ in schismaticam degeneravit, & in quam ea fastuosa inscriptio Eugenij Quarti odium irritavit. A Synodo Constantiensis eam sibi appellationem ascitam ex peculiari ratione: cum enim diuturno schismate discinderetur Ecclesia, declarandum erat, eam integram à Concilio representari, adeoque vim habere, quâ per sua decreta rursus ad unitatem ipsam reduceret. Summum potius Pontificem imitarentur, qui, cum sibi liceret per titulum sublimitatem, cælum petere, mavult tamen in humili manere, & se abjectiori titulo insignire: *Servi servorum Dei*. Primi Legati sententiam Collegæ laudibus excipere, & cum ijs, quod magni apud Episcopos momenti fuit, Cardinalis Tridentinus eâ epigraphæ rejectâ, quippe aptâ inflammandis Lutherano-ruin odijs, adeoque illi tempori neutiquam opportunâ.

3. Ex quibus constat, illum titulum: *Universalem Ecclesiam representans*, fuisse rejectum, tum ne anla præberetur, eum interpretandi in sinistram partem, ac si Universalis Ecclesiæ representatio perinde, ac prætendebatur à Concilio Basileensi, sublitteret in Concilio avulso à Capite, Romano Pontifice Eugenio IV. & hinc prolapso in apertum schisma: tum ob verba eidem titulo in Concilio Constantiensis, dum nullum certum Caput habebatur, adjecta: *Quæ Synodus à Christo immediatam habet potestatem, cui quislibet cujuscunque status, vel dignitatis, etiam si Papalis, existat, obedire teneatur. Quæ licet efficacissimæ ad eum titulum præ-*

termittendum rationes, non eousque tamen prævalebant, quin postmodum in Sessione 23. ejusdem sacri Concilij Tridentini iterum vocaretur in controversiam ab Hispanis Episcopis sub Pio IV. prout videre licet apud Pallavicinum *dist. hist. lib. 21. cap. 12. n. 4.* At ne tunc quidem evincebatur, sed in suspensio relinquebatur is titulus, quæ creditur esse causa, cur in omnibus ad 23. usque Sessionibus, decreto Concilij præfigi soleret iste titulus: *Sacrofancta Oecumenica & Generalis Tridentina Synodus in Spiritu sancto legitime congregata*; sed postmodum à Sess. 23. ederentur decreta absque hoc etiam Oecumenicæ Synodi titulo, ac in ipso etiam sine Concilij præmitteretur tam iste, quàm alter ab Hispanis, alijsque Episcopis prætensus titulus, uti parebit perulstranti decreta prætacti sacrosancti Concilij. Quandoquidem igitur ex tanti momenti rationibus, Curia Romana sit detestata illum titulum, sub quo Concilium indubitato Oecumenicum, diceretur *Universalem Ecclesiam representans*, num illud, ejusque infallibilitatem definire, jam fas est ex hujusmodi universalis Ecclesiæ representatione? Sed ad hoc *infra S. 3.* respondebimus.

ARGUMENTUM II.

Operæpretum videtur, hic ex Authore cit. *tractat. de libert. Eccles. Gallic. lib. 5. cap. 2.* ostendere, quàm difficile sit, Concilium Generale sine Summo Pontifice definire, ejusque auctoritatem determinare. Concilium, inquit hic Theologus, Provinciale aliquando perfectum & plenarium dicitur, ut in *Canone 16. Concilij Antiocheni*, ubi sic definitur, *perfectum verò Concilium illud est, ubi interfuerit Metropolitanus Antistes*. Ferrandus pro perfectum interpretatus est plenarium n. 144. *Breviar. Canon.* quo loco Concilium Africa vocat etiam Universale. Hæc sunt ejus verba; *Vi Concilium universale non fiat, nisi causa communis, id est, totius Africa coegerit; ut Synodus plenaria tunc dicatur, cum Episcopus Metropolitanus adfuerit. Concilium Antiochenum tit. 16. vocatur etiam Universale, Concilium ex totâ Africa collectum cap. 19. Canonum Africanorum, si autem ad Concilium Universale accedere noluerit, &c.* In Gallia simili nomine donatæ sunt Synodi ex pluribus Provincijs congregatæ, ut fidem faciant Concilium Manticonense II. ac Tullense apud Saponarias Anno 869. Hujus Canon 13. his verbis concipitur: *Placuit omnibus, ut creditur, instinctu Divino, qui ad Universale Concilium in vicinâ Tullensium confluerunt, &c.* In Epistola Synodica ad Wenilonem Archiepiscopum hæc etiam leguntur; *Episcopi, qui ad Universale Concilium in Suburbano Tullensi conveniunt. Et in indiculo, quibus de rebus Salomonem commovere debeant. Placuit Universali Concilio. &c.* Concilium autem Sueffionense III. Anno 806. *Epistolâ Synodicâ 2. ad Nicolaum I. Papam sic scripserat: Sed neque ad generalitatis nostræ Synodum, si quando Apostolatus vestri auctoritas nostram fraternitatem pro quibuslibet emergentibus, vel imminutibus negotijs aggregandam decernit, &c.*

Sed

10. Sed in alio sensu intelligitur Concilium generale, dum ei Summus Pontifex subesse dicitur, nimirum pro Concilio verè generali, hoc est, ex universis Orbis Christiani partibus convocatum, quod Ioannes Gerfonius 10. 1. tract. de potest. Eccles. & de Origine Juris, & legum edito Constantiæ tempore Concilij generalis, considerat. 12. sic definit, Concilium generale est congregatio legitima auctoritate facta, ad aliquem locum, ex omni statu Hierarchico totius Ecclesiæ Catholicæ, nulla fidelis personâ, quæ addiri requiratur, exclusâ, ad salubriter tractandum, & ordinandum ea, quæ debitum Regimen ejusdem Ecclesiæ in fide & moribus respiciunt. Definitionem huic satis similem tradit Ioannes Major Doctor Parisiensis in cap. 18. Matth. Concilij, inquit, est congregatio ex omni statu Hierarchico, quorum inter est, convocata ab his, quibus incumbit, ad tractandum communi intentione de utilitate publicâ Christianâ.

11. Quocirca plures hinc nascuntur difficultates. Aliqui enim Generales Ordinum, & Abbates, alij alios, necessariò vocandos existimant. De Episcopis, inquit Gerfonius loco citato, & superioribus Prælatibus non est dubium, sicut juxta prædicta prædicatum sæpius invenitur in prioribus Concilijs, sed neque videtur ambiguitas esse de minoribus Prælatibus, qui sunt Curati, & Hierarchæ, neque de illis, qui ad hunc duplicem Prælatorum Ordinem reducuntur, quibus non ex Privilegio solo, sed ex statu, & ordinario Jure competit animarum cura, quemadmodum sunt multi Abbates, Decani, Præpositi, cum similibus. Et sanè in Concilio Hierosolymitano, quod veluti primum, atque aliorum exemplar proponitur, interfuerunt cum Apostolis Presbyteri, & utrorumque nomine conscripta est Epistola, Apostoli & seniores fratres, &c. visum est spiritus sancto, & nobis. &c.

12. Sed supposito juxta communiorè, & veriorè sententiam, Episcoporum tantum suffragia in Concilio generali necessariò requiruntur, ceteros autem non nisi ex privilegio, vel ad consilium dumtaxat vocè habere: dubium tamen supererit de numero Episcoporum. Licet enim juxta communem loquendi modum, universale, seu generale non appelletur, quod majorem partem non complectitur: tamen aliqua Concilia reputata sunt generalia, in quibus pauciores, quam in nonnullis particularibus interfuerant Episcopi. Exemplum habemus in Concilio Constantinopolitano tempore S. Damiani Papæ, ac Theodosij senioris Imperatoris.

13. Responderi posset, non tam attendi singulorum Episcoporum, quam Provinciarum numerum: sed recurrit difficultas. Nam in dicto Concilio generali plurimæ Provinciæ, scilicet occidentales, defuerunt. Quid ergo si major Provinciarum pars convenire aut non, aut non possit? Sufficiet, inquit, ut omnes vocati sint. Sed quis credat, Galliam ita sentire, quæ tam ægè Concilia Florentinum, Lateranense quantum, imò & Tridentinum tanquam generalia agnovit, ad quæ certè sciebat, vocatos omnes Episcopos Catholicos, quæque constabant ex majori Christianarum Provinciarum parte.

14. Repones. Concilia ex acceptatione Eccle-

sia, generalia censeri: sed hæc explicatio Concilij idæam confundit; hæc enim ipsa ratio non solum Concilia Nationalia, vel Provincialia, sed etiam Diœcesana possent generalium nomine gaudere, accedente Ecclesiæ acceptatione: ac frustra Conciliorum generalium potestas tantum extolleretur. Omnis enim eorum auctoritas in Ecclesiæ universæ consensionem, quæ sola, si adsit, sufficit absqueculvis Concilij congregatione, resolvetur.

Ex his, quæ de naturâ Concilij generalis dicta sunt, colligitur, quàm difficile sit, exactam illius definitionem statuere, si ab eo excludatur Summus Pontifex. Quod ideo addo; quia in eâ, quam tuemur, sententiâ, non multi refert, an universi omnino adsint Episcopi, an alij, quàm Episcopi: quinam ex Jure, quinam ex privilegio: an per se, an per Procuratorem; an absint sine causâ, an cum causâ; an invitati impediuntur absentes, an propria sponte abstineant; an consentiant omnes, an discrepent: & dum opposita sunt suffragia, an æqualis sit illorum numerus, vel quæ pars major, aut minor, imò an Concilium sit verè generale: cum enim suprema, & infallibilis sit Summi Pontificis sententia, eam, ceu Regulam semper tutò sequentur fideles.

At verò, si penes Concilium solum sit suprema auctoritas & infallibilitas, incerta sunt omnia, quia dubium est, per quos, & quomodo constitui debeat. Primum enim, si opus est, ut omnes Episcopi conveniant, & unaquæque pars Ecclesiæ per suum Pastorem representetur, & per universos Pastores Ecclesia universalis; nullum unquam potuit, aut poterit habere Concilium Oecumenicum, ut evidens est. Imò difficillimum esset, majorem partem congregari, ut dicemus alibi. Non representaretur autem Ecclesia, ubi à nemine representaretur pars ejus major.

Si vera esset Ioannis Gersonij, Ioannis Majoris, Jacobi Almaini, & Richerij sententia, scilicet Presbyteros omnes Curatos secundum praxin Concilij Basileensis, cuius meminit testis oculatus Cardinalis à Turrecremata in Summa de Ecclesiâ lib. 3. cap. 14. ejusque inconvenientia enumerat, jus habere non solum præsentia, sed etiam voti, & quidem decisivi, quandònam posset tanta Curatorum copia, cum tanta Episcoporum multitudine in eundem locum confluere? Quid ergo, si præterea etiam Abbates, Canonici Ecclesiarum Cathedralium, & alij vocandi sint? Concedit quidem Gerfonius Concilio, numerum suffragiorum augendi, vel minuendi, facultatem. Sed hæc cautio difficultatem minimè tollit, quia sciendum in primis est, quid sit illud Concilium, à quo suffragia ad minorem numerum reducenda sunt. Cumque istud incertum sit, nunquam certi esse possumus, an Concilium verè sit Oecumenicum, nisi ex illis omnibus constet, qui asseruntur Jus habere suffragij.

Supponamus autem rerum statum adeò commodum, ut convenire facile possint omnes, quos prædicti scriptores vocandos censent; si, ut incommoda vitentur, ne dicam absurda, quæ in deliberando circa singulas controversias

fias ex immensâ illâ hominum multitudine nascerentur, minuendus sit suffragiorum numerus; cum longè copiosior sit Curatorum, non ita negligenter sui Ordinis causam illi agent, ut saltem ex qualibet Diocesi unum superesse non velint, adeoque numero superabunt Episcopos. Vix enim fieri poterit, ut è centum, ducentis, aut multò pluribus Curatis cujuslibet Diocesis unus adesse non possit, cum è contra facile contingat, ut unus Episcopus impediatur. Tunc igitur prævalebit, ut numerus, ita & sententia Presbyterorum, Episcoporum judicio. Licet enim concedamus, cæteris paribus, præferendum esse Episcoporum suffragium; si Curatorum suffragia consona circa quandam de fide difficultatem longè plura sint, quam Episcoporum contrarium judicantium: nõnne major pars tunc Concilium esse censebitur, quantumvis Episcopalis dignitas longè sit Sacerdotali præstantior? Nam solet in omnibus Cætibus judicialibus, pro conclusione sententiæ, non qualitas, sed numerus suffragiorum, attendi, saltem si pars una maximo excessu alias superet.

19. Si autem in Concilijs servandum sit, ut non majoris *absolutè*, sed simul majoris, & sanioris partis debeat sententia prævalere, quemadmodum de alijs Cætibus insinuat Concilium Lateranense generale sub Alexandro III. anno 1179. aut secundum alios 1180. & expressè docet Textus Juris *Cap. Ecclesia vestra*, quod est 57. *De elect.* cum Glotsâ, & Doctoribus *ibi*; quamquam ex hodiernâ praxi, & omnium Scriptorum interpretatione major pars censeatur etiam sanior; quod inferri videtur ex Concil. Trid. *Sess. 23. de Regul. cap. 6.* an ea erit amplectenda sententia, quam tuebuntur Patriarchæ, Primates, & Metropolitanæ, contradicentibus Episcopis multò pluribus? Nequaquam, inquit, quia dignitates sunt istæ, ab Ecclesia institutæ, non a Christo; ita & ipse sentio; secus tamen alij. Illustrissimus Petrus de Marca, antequam etiam Metropolitanicam dignitatem esset adeptus, *lib. 6. de concord. cap. 1. n. 3.* earum institutionem ad Apostolos referendam probare conatus est. Idem etiam stauerat *lib. 1. cap. 3. n. 2.* Arnulphus Rufæus tractatum de Archiepiscopali dignitate orditur ab hac præfatione, in quâ de Jure Divino esse, demonstrare nititur *Pro sancto, & felici hujus materiæ initio*, inquit, *quærendum est, quo Jure instituta, est Archiepiscopalis auctoritas, seu dignitas. Et ut exordiamur ab ovo, dicendum videtur, quòd non humanâ ad inventionem, sed potiùs Divinâ quâdam constitutione ordinati sunt hi Archiepiscopi Metropolitanæ respectu suorum Suffraganeorum. Hoc probatur Jure Livino, Civili, & Canonico.*

20. Denique in sententiâ Gerlonij, quo gradu majores Prælati minoribus prætabunt in æstimatione suffragiorum? Quot Curatorum vota unus Episcopi sententiam æquabunt?

21. Ne quis suspicetur, nos animo minuendæ Conciliorum auctoritatis, difficultates illas de novo excogitasse, quibus impossibile fermè demonstratur, in Galloium sententiâ definire, quid sit Concilium generale: videat Lau-

noium *tom. 8. epist. 11.* quæ est ad Claudium Amelinum Parisiensem Canonicum, & Archidiaconum, magno perè desudantem, ut numerum Conciliorum generalium hæcenus habitorum assignet, varias eorum ex varijs Scriptoribus conditiones exponentem; ac tandem interroganti amico respondere coactum, difficile rem posse determinari. Quæ igitur erit fidei nostræ regula, in illius Scriptoris, & aliorum Gallorum sententiâ, qui non erandi privilegium Summo Pontifici adimunt; & Concilium generale, apud quod reponunt, certis nequeunt notis designate?

Reflexio.

21. Quod Theologus iste dixit difficile, censeo procul impossibile, ut Concilium Oecumenicum definiti valeat, absque interven-tu auctoritatis Pontificiæ. Omnis namque definitio constari debet ex eo, quod in re definita est materiale, ex quo delimitur ratio generis, & formale, ex quo petitur ratio speciei. In Concilio autem Oecumenico quali materiale est Congregatio Prælatum orbis Christiani, Formale autem juxta Domini *Matth. 18.* exarata verba, est Nomen Christi. Sed quomodo? An sub sola fidei in Christum, ejusque Nomen, invocatione? At hoc modo, ubi duo ex quocunque fidelium genere, ad petendum Veritatis Divinæ lumen, convenirent in fide ac nomine Christi, jam constituerent Synodum Oecumenicam, cum secundum præstatum textum Evangelicum, non ex majori, quam duorum, vel trium numero, si congregentur in nomine Christi, conllet Concilium Oecumenicum. Nomen igitur Christi, quæ Synodi Oecumenicæ forma, non præcisam Christi nominis Religiosam invocationem, seu Religiosam sub isto nomine ac fide consensionem, sed auctoritatem Christi nomine contentam significat, cujus etiam auctoritatis intra Concilium Oecumenicum interventio debet visibilis esse, ut respectu fidelium possit esse signum, Synodi qua Oecumenicæ, à non Oecumenicæ distinctivum. At numquid Christi, qui *loco cit.* dixit, se fore in medio duorum sub nomine suo convenientium, auctoritas principalis & personalis visibiliter interesse debet Concilio, ut sit Oecumenicum? Quæ ergo aia est, in terris Christi nomen præferens auctoritas, nisi ejusdem Vicaria, perinde ac Viceregentis potestas præfert nomen & auctoritatem Regis, cujus est vicaria? Hæc igitur Christi vicaria auctoritas, num de factò in alio reperiri potest, nisi in Summo Pontifice, cui in Petro dictum est: *Pasce oves meas, pasce agnos meos?* Ista proinde Christi Vicaria auctoritas ita præfert Nomen Christi, ut sit forma constitutiva, sicque distinctiva Concilij Oecumenici, nec adeò sine illâ potest fieri hujus definitio.

ARGUMENTUM III.

21. EX præfæcto fundamento facile jam est, describere Concilij Oecumenici substantiales conditiones, quas ex communi Doctorum

sententiæ Author *Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 1. n. 2.* optimè deducit. Prima nempe est, ut Summi Pontificis mandato, vel approbatione fiat Concilium, ad quod Patres convocentur. *Cap. 12. ac seq. dist. 17.* quod videmus in primis quatuor Concilijs observatum etiam esse, quæ B. Gregorius eadem veneratione, quâ Evangelia, prosequatur, ut habetur in *Cap. Sicut. dist. 15.* De Concilio Nicæno primo patet ex præfatione ad Canones Concilij Nicæni, & in præfatione ad ipsum Concilium ex S. Isidoro, & Epistola Synodali ad Sylvestrum Papam *lib. 4. Concilij Nicæni*, quæ videri possunt *tom. 1. Concilior. Venetæ editionis.*

Secunda conditio est, ut Concilio Pontifex per se, vel suos Legatos interfit. *cap. 2. & 6. dist. 17.* Primo Nicæno nomine Sylvestri Papæ interfuerunt Osius Episcopus Cordubensis, Marcarius Episcopus Hierosolymitanus, Victor, & Vincentius Presbyteri Romani, ut habetur in epistola Synodali ipsius Concilij. *Nobis fol. 569. tom. 1. Concilior.* Concilio Constantinopolitano primo non interfuit quidem, multoque minus per se, suosque Legatos præfedit Damasus Papa, quod Patres Romæ ad aliud Concilium evocasset, ut patet ex epistola ab ipsidem ad Damasum scriptâ, & actis Concilij Constantinopolitani insertâ: confirmatum tamen a Damaso fuisse, imò ejus jussu, & Theodolij indictum, colligitur ex sexta Synodo Constantinopolitana. *act. 18. post subscriptiones PP. nobis fol. 362. col. 2.* Et videri potest Baronius ad annum CCCLXXXI. Concilio Ephesino præfedit per suum Legatum S. Cyrillum, Cælestinus Papa, ut constat ex hujus ad Cyrillum epistolâ *tom. 1. Concilij Ephesini cap. 16.* & tres alios Legatos ad Concilium missos, Arcadium videlicet, Projectum & Philippum, qui tempestatibus jactati, sub finem Concilij Ephesini appulerant, ut habetur *tom. 2. Concilij Ephesini cap. 6. 13.* Concilio Chæledonensi per Legatos Paschasium, Luentium, Bonifacium & Basilium præfuit Leo Papa, ut videre est in omnibus Concilij actibus, præsertim *actio- ne 3.*

Tertia conditio est, ut evocatio Episcoporum sit generalis, nec ullus Episcopus, ex quacunque orbis parte adveniat, excludatur; alioquin Concilium non erit generale, sed tantum provinciale, vel nationale, &c. colligitur etiam ex *cap. 9. dist. 19.* & ratio est præter allegatam, quia ad Concilium Provinciale ab Archiepiscopo omnes Episcopi totius Provincie vocandi sunt. *Dist. 18. per totum.* Ergo ad Concilium universale Episcopi totius orbis; cum Papa dicatur Archiepiscopus orbis. *Dist. 27. in fine.* ejusque Provincia sit totus mundus: accedit, quod omnes tangit, ab omnibus approbandum esse. *De Reg. Juris. in 6.* Causa verò fidei, & Religionis omnes tangit. Ergo omnibus vocatis, sed non comparantibus, auctoritas definiendi penes præsentem est, juxta promissum Christi *Matth. 18. Vbi duo, vel tres in nomine meo sunt congregati, ibi sum in medio eorum.* Non ergo numerus Episcoporum Concilium generale facit, sed jus omnibus factum, & legitimum, ut ex majori parte Christianarum

Provinciarum aliqui adveniant, omnes enim convenire, res est impossibilis, nec credi debet, voluisse Christum, auctoritatem Ecclesiæ necessariam ad casum, eventumque impossibilem adstringere; & ideo licet Concilium Carthaginense Nationale tempore D. Augustini Episcopus 217. numeraverit, Concilium verò Constantinopolitanum primum 150. Hoc generale fuit, non illud: & ad Concilia in Oriente habita pauci Occidentium, sicut ex adverso ad Concilia Occidentis pauci Orientalium convenere, nec minus tamen consensu omnium universalia habita sunt. Vide S. Antonin. 3. p. 1. 23. §. 7. & Bellarminum *de Concil. cap. 17.*

Reflexio.

Ad istas condiciones stabiendas, accom-
modè discernendum est inter Concilij
materiale, & formale generalitatem. Ad il-
lam equidem requiritur Author *præcitus*, ut
evocatio Episcoporum sit generalis, ita, ut
nullus ex quacunque orbis parte ad Synodum
adveniens, citra causam excludatur. At num-
quid Concilium Hierosolymitanum, cui au-
thoritate suâ Apostolicâ præerat Petrus, erat
Oecumenicum, ad quod tamen haudquaquam
vocati sunt universi vel Apostoli, vel etiam
Episcopi per orbem tunc dispersi? nisi fortè
(quod tamen, præter Paulum & Barnabam,
de reliquis Apostolis negant plerique) dix-
eris, esse Spiritus sancti instinctu compulsos ad
comparendum in eo Hierosolymitano Con-
cilio. Quod si igitur Concilio huic ita de-
fuisse *materiale* generalitas, an propterea
censendum non esset inter generalia Concilia?
At cum denominationes fieri soleant ex for-
ma, non ex materia, numquid Oecumenica
nempe Apostolica Petri auctoritas, huic Syn-
odo tribuebat suam *formalem* generalitatem,
ex quâ meritò dicendum sit generale?

Econtra ultra illud Hierosolymitanum
Concilium, constat ex *tom. 1. Concil. circa ini-
tium.* plures adhuc celebratas esse ab Aposto-
lis Synodos, quarum uni alterive, præcipuè
extra Hierosolymam celebrata, non potest de-
monstrativè ostendi, quod Petrus interfuerit.
Anne igitur, si Petri præsentia non intervenisset,
sed Pauli, negare fas esset, talem Synodum
Apostolicam fuisse Oecumenicam? Num-
quid enim Paulus *Nomen Christi* ita præfe-
rebat coram Gentibus & Regibus, & filiis
Israel, ut ipsius Apostolica auctoritas esset Ge-
neralis & Oecumenica? Quomodo igitur fie-
ri potuisset, ut Concilio illi non importaret
formalem generalitatem, absque interventu
Apostolicæ Petri auctoritatis? Quandoquid-
dem igitur pars adversa prætendat, ea ad A-
postolos *Matth. 18.* universim dicta Christi
verba: *Quidquid alligaveritis &c. quidquid sol-
veritis &c.* ita importare Apostolicam, atque
adeo Oecumenicam auctoritatem, ut hæc
etiamnum perduret in Synodis Generalibus;
quomodo generalitas illa *formalis* non æquè
subsisteret in Concilijs generalibus absque in-
terventu Petri per reliquos Apostolos celebra-
tis. In hoc igitur centro fiat ex parte adver-

sâ præsentis articuli fundamentum, uti inferius expenditur.

CONCLUSIO I.

28. **R**atio quidditativa Concilij Oecumenici optimè reducitur ad hoc punctum, quòd sit *representans universam Ecclesiam*.

Explicatur. Ad intentum nostrum non parum deservit, quòd Divus Augustinus *epist. 164.* scripsit: *Ordinem Episcoporum Romanorum verè & salubriter numerari ab ipso Petro, eò quòd huic totius Ecclesiæ figuram gerenti Dominus dixerit: Super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam.* Numquid enim per hoc clarè dicitur Petrus, utpote totius Ecclesiæ figuram gerens, esse *representativè tota Ecclesia*? Numquid autem illa Christi verba ad Petrum, cum ordine ad Ecclesiæ portis inferi nunquam superandæ statum perpetuum, prolata contingunt Petri successores, adèd, ut in his, nempe quovis legitimo Romano Pontifice subsistat jam illa prærogativa, secundùm quam sit totius Ecclesiæ figuram gerens, seu representans Universalem Ecclesiam? Num verò hinc venit inferendum, illum Concilij Generalis titulum, quòd sit *representans Universam Ecclesiam*, derivari ex caractere Pontificiæ Christi Vicariæ autoritatis caractere, seu formâ essentiali Concilij quâ Oecumenici?

29. Verùm ad hoc magis expendendum deservit, sequentem annotare pro rei præsentis statu maximè accommodam distinctionem. Nempe cum Ecclesia sit unum Corpus Hierarchicum, utique non acephalum, ideo in ejus Capite representatur universa Ecclesia quoad plenitudinem vicariæ à Christo acceptæ potestatis, cujusmodi tamen autoritas derivatur *participativè* in quarumlibet particularium Ecclesiarum, seu unius Corporis Hierarchici membrorum, Episcopos. Unde in ejusmodi corpore Hierarchico eatenus est representatio totius Ecclesiæ *quoad potestatem gubernativam*, ut in Summo Pontifice sit tanquam in Capite, in reliquis autem Episcopis tanquam membris illi Capiti subordinatis. Si proinde Caput cum membris in Concilio Oecumenico conveniat, tunc *absolutè* dicere licet, ejusmodi Synodum representare Universam Ecclesiam, seu corpus politicum sive Mysticum, constans ex Capite & membris Hierarchicis huic subordinatis. Si verò (dum præsertim Ecclesiâ est Capite destituta) Episcopi ex universâ Ecclesia congregentur in Concilium, tunc in hoc est Ecclesia *representativè*, non *absolutè*, sed cum addito *Tacitè* saltem subintellecto, nempe *quoad corpus acephalum*: ipse verò Summus Pontifex ita dici potest totius Ecclesiæ figuram gerere, seu representare universam Ecclesiam, ut *Tacitè* subintelligatur, istam representationem convenire Papæ in virtute Capitis, seu vicariæ Christi autoritatis.

30. Hoc jam adaptando Concilij tum Constantiensis, tum Basileensis, non ineptè sit se-

quens consideratio, quòd nempe Concilium Constantiense fuerit in statu tendentiæ ad certum aliquod Caput constituendum. Quemadmodum igitur corpus organicum etiam pro priori, formâ rationalis informationem antecedenti, jam verè dici potest humanum, non equidem *absolutè*, sed cum *tacito* saltem addito *dispositivè & materialiter*; sic Synodus constata ex totius orbis Christiani Episcopis, non adhuc equidem informata caractere Vicarij *Nominis Christi*, subsistens tamen sub tendentiâ ad Vicariâ Christi autoritatè intrâ suum gremium recipiendâ, ut ab eâ, seu formâ suâ *essentiali*, perficiatur, jam dici potest *materialiter* Oecumenicum, representansque Universam Ecclesiam, cum *intrinsicâ* habitudine ad formalem quoque caractere Vicariæ, totam Ecclesiam supereminenter representantis, potestatis Apostolicæ, eatenus recipiendum, ut ex tunc *absolutè* appellanda sit Oecumenica, representans universam Ecclesiam.

Econtra verò Synodus Basileensis, ex quo legitimus Pontifex Apostolicæ autoritatis suæ caractere ei subtraxit, cum non tantum non esset in dispositione ad eum recipiendum, sed per schisma à semet introductum, esset in dispositione contrariâ, ne quidem *materialiter* poterat ex tunc dici representans universam Ecclesiam, quippe cum de essentiâ materiæ sit aptitudo ad formam sui perfectivam, ejusmodi verò ad Apostolicæ Christi Vicariæ autoritatem recipiendam aptitudinis expers profluens facta sit illa Basileensis Synodus, ex quo per schisma se avulsit à legitimo Summo Pontifice. Quibus sic constitutis, nullum profusus dubium esse potest, quòd Concilium Tridentinum *absolutè* fuerit representans Ecclesiam Universam, à quo tamen titulo propter æquívocationem tum ex Basileensis Synodi iniquâ usurpatione, tum ex adjunctâ clausulâ *inferius* examinandâ obortam, videbatur pro tunc *conscientiè* abstinere.

CONCLUSIO II.

31. Concilium Oecumenicum rectè definitur *Conventus Episcoporum ex toto Christiano orbe convocandorum, sed in paucissimo licet numero componentium Apostolicâ, Christi nomen præferente, autoritate informatus.*

Explicatur. Sub *Christi nomine* venire autoritatem Apostolicam, evincitur etiam ex *Act. 9. cap. v. 15.* ubi Dominus de Saulo ad se converso dixit Ananias: *Vade, quoniam vas est electiois, ut portet nomen meum coram gentibus, & Regibus, & filijs Israel.* Hisce namque verbis Christus Saulum sibi elegit in Apostolum, qui tanquam Legatus suus portaret nomen suum. Sub hoc igitur Christi nomine intelligebatur autoritas Apostolica Paulo destinata, ut, quemadmodum Legatus cujuspiam Regis portat hujus nomen, quatenus ex commissione Regiæ autoritatis in se transfusæ peragit negotia sibi à Rege demandata, sic quia Apostoli, ipsomet Paulo attestante, pro

Christo

Christo fangebantur legatione, ideo portabant nomen Christi: sicque sub ipso Apostolicæ autoritatis caractere præfertur Christi nomen. Istud proinde nomen Christi Apostolicæ autoritatis caractere denotatum, est forma Concilij Oecumenici per Christum sancta sub illis Christi Domini verbis *Matth. 18.* exaratis. *Vbi duo, vel tres congregati fuerint in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* At verò caractere autoritatis Apostolicæ, postquam Apostoli ex Ecclesiâ militante sunt translati in triumphan-tem Ecclesiâ, in nullo alio de facto existit, quam in Romano Pontifice. Quia igitur nomen Christi, sub cuius caractere subsistit forma Concilij Oecumenici, importatur in authoritate Apostolicâ, idcirco absque hujus ceu formæ essentialis interventu, nequit iam ullum excogitari Concilium Oecumenicum.

33. Dices. Episcopos esse successores Apostolorum, quibus potestas Jurisdictionis data est immediatè à Christo, siquidem Christus non ad solum Petrum, sed ad universos Apostolos dixerit *Matth. 18.* *Quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata & in Cælis, & quæcumque solveritis super terram, erunt soluta & in Cælis.* Quòd si ergo Episcopi conveniant in uno Generali Concilio, jam ex se ipsis præferre characterem illius Apostolicæ autoritatis, atque adeò Concilium ejusmodi fore non materialiter duntaxat Generale, sed formaliter Oecumenicum.

34. Verùm nefas est, dicere, quòd Episcopi in Apostolatu, seu in Jurisdictione Apostolicâ, ut sic ad universum orbem se extendente, successerint etiam quoad partem duntaxat ejusmodi Jurisdictionis, licet quoad Ordinem consecrationis meritò dicantur Apostolorum successores, quatenus scilicet eodem cum Apostolis poriuntur Ordinis Episcopalis caractere, importante equidem radicalem quandam spiritualis erga Christianos, sibi per Papam designandos jurisdictionis exigentiam, non ineptè dici solitam radicalem Jurisdictionem, minimè tamen reducendam in actualis jurisdictionis statum, nisi ex Summi Pontificis concessione; veluti Divus Thomas 4. contra Gent. cap. 74. rat. 41. eleganter nos edocet, Christum specialiter promississe Petro: tibi dabo claves Regni Cælorum; ut ostenderetur potestas Clavium per eum ad alios derivanda, ad conservandam Ecclesiæ unitatem. Unde in 4. dist. 20. quæst. un. art. 4. quæst. unc. 3. ait, quòd Papa habeat plenitudinem potestatis Pontificalis quasi Rex in Regno: Episcopi autem assumantur in partem sollicitudinis pastoralis, quasi Iudices singulis civitatibus præpositi.

35. Nec obstat, quòd Paulus Act. 20. dicat, Episcopos esse positos à Spiritu sancto regere Ecclesiâ Dei. Unde videtur evinci, ab ipsomet Spiritu sancto, adeoque Divinitus convenire Episcopis potestatem gubernativam in Ecclesiâ. Nam ea Apostoli sententia eatenus intelligenda est, quatenus in ipsamet Apostolicæ potestatis, quâ ordinariæ in successores transferibilis, non nisi Petro concessæ, collatione ac institutione suberat præceptum Divinum de ordine Hierarchico Ecclesiæ instituen-

do, atque adeò de creandis Episcopis, vocandisque à Papa in partem suæ pastoralis sollicitudinis. Quare ex vi hujus Divinæ institutionis in actu quasi signato spectatæ, cuius executio est Papæ Divinitus præcepta, verissimè dicuntur Episcopi Divinitus positi à Spiritu sancto ad regendam Ecclesiâ Dei, licet in vi executionis quoad actualiam potestatis in Ecclesiâ gubernativæ exercitè faciendam collationem, eatenus dependeant à Papa, ut non nisi ex isto secundum viam potestatis ordinariæ, ex cæteris autem Apostolis secundum viam extraordinariæ duntaxat, & quasi personalis, atque adeò cum ipsorum personis extinctæ à Christo sibi commissæ legationis, possit in quemquam Episcoporum esse, vel fuisse unquam derivata aliqua Ecclesiastica Jurisdictio. Unde tantum abest, in Episcoporum, quantumvis ex toto orbe Christiano confluentium, materialiter generali conventu subsistere nomen Christi, sive characterem Apostolicæ autoritatis, quamdiu non intervenit Summi Pontificis Oecumenica autoritas, ut absque hujus gratiosâ concessione, ne jus quidem obtinere valeant, cum cæteris à Sede Apostolicâ jam confirmatis Episcopis interveniendi Oecumenicæ Synodo.

Replicabis. Quandoquidem in cæteris, 36. ultra Petrum, Apostolis, non quidem per viam ordinariæ potestatis, sed per viam extraordinariam personalis legationis, subsisteret Apostolicæ autoritatis character, in vi cuius intra Ecclesiâ portarent Christi nomen, fore consequens, Petro etiam non interveniente, potuisse à reliquis Apostolis celebrari Oecumenicum Concilium, ex Christi nomine, seu autoritatis Apostolicæ caractere formaliter constitutum.

Verùm hoc etiam posito, cum reliquorum, 37. ultra Petrum, Apostolorum autoritas Apostolica, utpote se habens per modum legationis personalis, expiravit cum ipsorum personis, firmum adhuc subsisteret, saltem pro statu præsentis, impossibile esse, quòd character Concilij Oecumenici formaliter constitutivus, absque interventu Petri successoris, intercedere valeret. Haud equidem dubium est, Pauli autoritatem Apostolicam fuisse verè Legislativam, ipsomet 2. ad Thesalonicensis 4. dicente: *Scitis, quæ præcepta dederim vobis.* Nec dubium est, quin hic Apostolus habuerit sibi assistentem Spiritum sanctum, ex quo condere valebat fidei dogma de solubilitate matrimonij etiam quoad vinculum, quando viro ad fidem converso, vel econtra, mulier in infidelitate contumaciter persistens, erat illi occasio injuriæ erga Creatorem. Quam proinde Divinitus concessam autoritatem, quia Apostolus ille ex se solo exercuerat, utique potuisset etiam in & cum Concilio aliquo per semet aggregato eam exercere. Nihilominus tale Concilium, quantumvis autoritate ejusmodi Apostolicâ, vel etiam speciali quâpiâ Paulo concessâ revelatione Divinâ munitum & informatum fuisset, strictè loquendo, haud dicendū fuisse Oecumenicum, patebit ex sequenti disquisitione, tamen æquivalenter, ac virtualiter posset taliter denominari

ex omnimoda in rebus fidei decernendis, infallibilitatis sibi assistentis caractere.

Corollarium.

38. **E**X dictis jam facile est, definire sequentes
In nostro primo Inextinctæ veritatis sacri Concilij Tridentini tomo tract. proœminali q. 1. & 2. fusè discussas disquisitiones. 1. An Ordinaria & perpetua potestas convocandi Concilium Generale & Oecumenicum sit penes solum Romanum Pontificem? 2. Vtrum in Concilio Generali suffragandi potestas sit penes solos Prælatos majores, hoc est, Episcopos, Archiepiscopos: extraordinariè verò penes Cardinales, Abbates & Generales Ordinum? Quarum adeò disquisitionum resolutiones eo loco factas, ex parte saltem huc revocare placuit.
39. Infertur igitur 1. Eo ipso, quòd Romano Pontifici sit proprium, præferre nomen Christi, seu Vicariam ejus auctoritatem, ipsi soli jus est, convocandi Oecumenicum Concilium, Ratio hujus fundamentaliter petenda est ex illis Christi Domini *Matth. 16.* ad Petrum prolatis verbis: *Tu es Petrus; & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: & tibi dabo claves Regni Cælorum; & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in cælis &c.* Etenim convocatio Synodi Oecumenicæ ad illum spectat, qui & auctoritatem præcipuam habet in fidei dogmatibus ex illibato Dei verbo sancendis, & potestatem, universos Christi fideles suis præceptis obligandi, in ijs præsertim materijs, quæ fidem ac Religionem, totiusque Ecclesiæ unitatem & conservationem concernunt: hic enim unicus est scopus ac finis Conciliorum universalium, tum fidei Dogmata adversus hæreses ex sacris Litteris sancienti, itaque Ecclesiam Orthodoxam servandi immunem ab erroribus fidei contrarijs, tum leges Religionis ac Cultui Divino consentaneas pro Ecclesiasticis præsertim statuendi. Atqui ex prædictis Christi Domini verbis efficaciter demonstratur, potestatem universos Christi fideles in materijs fidem præcipuè ac Religionem, Ecclesiæque adeò unitatem & conservationem concernentibus obligandi, esse penes legitimum Petri successorem, nempe Romanum Pontificem.
40. Minor ista probatur. Nam ad Petrum demonstrativè ac determinatè diriguntur illa Christi Domini verba, quibus indefinitè ac universaliter promissa est potestas Clavium, in ordine ad solvendum, ac ligandum, atque adeò ad ferendum leges, itaque hisce medijs, ad obligandum fideles in materijs fidem & Religionem, Ecclesiæque unitatem concernentibus. Illa ipsa autem verba secundum clarum sacri Textus tenorem, sunt à Christo Domino prolata cum connexionione ad præcedentia: *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Unde planum est, illam potestatem Petro promissam, esse connexionam cum Ecclesiâ per Christum fundatâ. At potestas connexa cum statu Ecclesiæ per Christum fundatâ durare debet, quamdiu talis Ecclesiæ status subsistit. Eo ipso autem, quòd Christus Dominus promiserit, adversus Ecclesiam à se fundandam portas inferi non fore

prævalituras, sequitur, Ecclesiæ hujusmodi statum fore perpetuum, adeoque duraturum usque ad extremi judicij diem. Oportet igitur, secundum Christi Domini verba, illam indefinitam & universalem ligandi ac solvendi potestatem non expirasse in Petro per martyrium in cælos sublato, sed perpetuo duraturam esse usque ad diem judicij. At potestas cum Ecclesiæ statu perpetuo connexa, atque adeò perpetua secundum ipsam rei naturam, ita transit in successores, ut isti cum suo antecessore reputentur una persona, non quidem materialiter, sed formaliter, quoad potestatem officij Pastoralis. Oportet igitur, secundum Christi Domini promissionem, in Ecclesiâ talem esse successionem, vi cuius perpetuò persistat illa Divinitus promissa, indefinita & universalis ligandi ac solvendi potestas, cummodam adeò respectu Ecclesiæ omnes Christi fideles complectentis, judicariam & legislativam auctoritatem importans. Atqui abibi demonstratur à nobis, istam Petri successionem stare penes Ecclesiam Romanam, sive ejus Pontificem. In hoc igitur ex jure Divino, Christi Domini promissione firmato, stat omnimoda judicaria ac legislativa ligandi & solvendi potestas, in ordine ad Ecclesiam à Christo fundatam, complectentem universos, qui per Baptisma fidem concipiendo, in Ecclesiæ unitatem sunt aggregati.

Cum igitur convocatio Concilij ad illum spectet, qui auctoritatem præcipuam habet in fidei dogmatibus ex illibato Dei verbo sancendis, fidelesque in materijs fidem ac Religionem, Ecclesiæque unitatem concernentibus obligandi, ejusmodi verò auctoritas sit penes Romanum Pontificem, idcirco indubitatum est, eam convocandæ Oecumenicæ Synodi potestatem esse penes Pontificem Romanum.

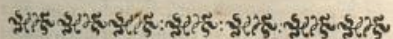
Infertur 2. In Concilio Generali suffragandi potestatem ordinariè esse penes solos Episcopos & Archiepiscopos, extraordinariè verò penes Cardinales & Abbates, ac Generales Ordinum. Ratio est. Hujus namque resolutionis fundamentum desumendum est ex ipsamet Divinâ Concilij Oecumenici institutione à Christo Domino *Matth. 18.* sancitâ, in vi cuius Concilium Ecclesiæ non est legitimum, nisi congregetur in nomine Christi, id est, Vicariâ in terris visibili Christi auctoritate. Ex hoc enim principio fit consequens, quòd omnes illi jus suffragij habeant in Oecumenico Concilio, qui in nomine Christi, sive hujus vicariâ in solo Romano Pontifice residente auctoritate sunt congregati, ad fidei controversias dijudicandas & decidendas, his enim tali auctoritate in unum congregatis præstò est assistentia Divina Christi, promittentis, se in medio eorum fore. At verò sicuti Episcopi ordinario Hierarchiæ Ecclesiasticæ jure, Cardinales autem ac Abbates extraordinariâ Privilegij Apostolici facultate sunt à Pontifice vocati in partem pastoralis sollicitudinis, sic omnes isti jure tum Ordinario, tum Extraordinario ejusdem Pontificis auctoritate Christi vicariâ, atque adeò nomine Christi in Concilijs Oecumenicis ad fidei controversias definiendas, hæresesque in Ecclesiâ

eleſiã obortas damnandas, congregantur ex antiquiſſimo Eccleſiæ more.

43. Sic enim (Pallavicino lib. 6. Hiſt. Concil. Trident. cap. 2. n. 4. id probante) non in tribus poſtremis ſolùm Concilij, Conſtantiendi, Florentino, ac Lateranenſi Generales Ordinum Religioſorum præſecti, atque Abbates poteſtate ſuffragandi uſi; ſed in Viennenſi in Gallia, in duobus Lugdunenſibus, & in alijs quatuor Lateranenſibus juxta ac Epifcopi habitũ ſunt. Cujus etiam moris veſtigium fatiſ apparet in ſeptimã Orientali Synodo, ubi in ſecundã Actiõne Monachi pariter advocantur ad ſuam ſententiam proferendam: & in Actiõne quartã Archimandrita & Hegumeni, hoc eſt, Duſtores, unius, vel plurium Monafterium præſecturam gerentes, unã cum Epifcopis ſua nomina decretis Fidei ſubſcribebant. Huc accedit, Abbates, cùm inaugurantur, obſtringere ſe jurejurando, itidem ac Epifcopi ſolent, ut Concilio interſint, ubi à Pontifice advocantur. In Romanæ pariter Eccleſiæ Ritualibus connumerantur Abbates inter eos, qui jus ſuffragij obtinent in Concilijs; additurque, id poſtea meritò ad Religioſorum ſummos Præſides inductum.

44. Ex quibus proinde liquet, Epifcopos ex Ordinarij juris poteſtate, Abbates verò ex privilegio veteris conſuetudinis, habere illum characterem, vi cujus obtineant jus ſuffragandi in Concilijs Oecumenicis: dum in nomine, id eſt, Vicariã Chriſti authoritate congregantur.

45. Inferitur 3. Pontificiam authoritatem in hoc equidem æquiparari cum ſupremã politicã Regiã poteſtate, quòd utraque ſormaliter in ſe, ac in abſtracto, ſecundùm ſuã eſſentiam institutionem ſpectata, ſit Iuris Divini, attamen dilcrepare in hoc vel maximè, quòd illius, non iſtius collatio, atque adeò ad certum individuum ſuppoſitum applicatio ſubjectiva, ſit etiam quoad intrinſecam ſuam rationem Iuris Divini. Unde ſit conſequens, Regiam quidem poteſtatem quoad ſui moralem applicabilitatem ſeu ſubjectivam, ſeu eſſectivam, quã in Regnum Cælorum ordinabilem, ſubelle clavibus Eccleſiæ, attamen in ordine ad ſubjectivam Papatilis eminentiæ applicabilitatem in terris nullam eſſe authoritatem, quæ ſuper eã ſe poſſit ingerere, licet quoad modum electionis ſolùm accidentariæ, Eccleſiæ ſit poteſtas, ſuper eo decernendi; prout dicitur in ſubſequentibus præcipuè Diſquiſit. Ubi exactior exhibebitur reſolutio dubij in præſ. diſquiſit. §. 1. n. 5. adducti.

DISQUISITIO II.

In quo centro verſetur præſentis articuli difficultas?

§. I.

1. Concilium Univerſale in quadruplici ſtatu conſiderari poteſt. 1. Tanquam æcephalum, vivente tãam Pontifice, abſque ejus

authoritate & conſenſu congregatum. Ut ſic autem nullam omninò habet poteſtatem condendi leges obligantes Eccleſiam, ſiquidem iſta authoritas legatur Petro, ejuſque ſucceſſoribus, non autem univerſitati Prælatorum Eccleſiaſticorum data, quin potiùs iſtis etiam congregariſ tanquam membris non aliter competat, niſi per derivationem ex conceſſione Pontificiã. Eo ipſo autem, quòd Concilium abſque Pontificis authoritate ſit congregatum, caret tunc Capite, ex cujus influxu participare poſſit juridiſtinctionem.

2. Poteſt Concilium eſſe congregatum authoritate Pontificiã, atque tunc controvertitur inter Doſtores, an vi convocationis eo ipſo habeat à Pontifice poteſtatem ferendi leges, quæ antecedenter ad Pontificis approbationem ligarent Eccleſiam. Affirmant enim Bonacina diſp. 1. q. 1. p. 3. n. 13. Victoria in reſeſſ. de poteſtate Papæ q. 1. n. 6. Econtra Cajetanus opuſc. de comparat. Papæ & Concilij. Navarrus lib. Conf. tit. de Concil. conf. 1. n. 2. Caſtopalaus de Legibus. punc. 23. n. 15. & alij arbitrantur; ex vi illius authoritatiæ convocationis ſummum Pontificem poteſtatis ſuæ de univerſali Eccleſiã per leges obligandã delegationem non in tantum facere, quin pro tali obligatione introducendã, opus adhuc ſit approbatione Pontificiã, eò vel maximè, quòd omnia Concilia Generalia ſoleant à Summo Pontifice poſtulare Decretorum ſuorum confirmationem, veluti à Concilio quoque Tridentino ſeſſ. 25. in fine factum conſtat. Unde videtur evinci, quòd ipſamet etiam Concilia Generalia judicent, leges ſuas, ad obligationem toti Eccleſiæ inducendam, indigere adhuc approbatione Pontificiã.

3. De Concilio authoritate Papæ congregato, poſſet moveri difficultas; An ipſi per ſummum Pontificem poſſet fieri talis delegatio juridiſtinctionis ſuæ Pontificiæ, ut vi talis delegationis leges quæcumque ſtatuant, eo ipſo abſque ulteriori Pontificis approbatione ligarent univerſalem Eccleſiam? In quo equidem affirmat Salas de Legib. diſp. 8. ſeſſ. 19. n. 92. Econtra negat Suarez cit. lib. 4. cap. 6. in fine, eò quòd leges Canonice obligantes totam Eccleſiam, proficiſci debeant à poteſtate, quæ in rebus ad mores pertinentibus errare non poſſit. Hæc autem poteſtas pendens à ſpeciali Spiritùs ſancti directione Pontifici promiſã, æque non eſt delegabilis, atque poteſtas articulos fidei definiendi delegari non poſſit. Verùm Caſtopalaus cit. punc. 23. n. 30. videtur optimè diſtinxiſſe. Aliæ enim ſunt leges, quæ non tam ſunt poſitivæ conſtitutiones, quàm definitiones fidei, & conſiſiones ex principijs tum revelatis, tum naturalibus deductæ: cujuſmodi cenſetur eſſe lex prohibens matrimonia evnuchorum, bigamiam, coitum vagum, mutuum dare ſub uluris, & fortè præſcriptionem rei malã fide poſſeſſæ. At eo ipſo, quòd aſſiſtentia Spiritùs ſancti ad ejuſmodi leges requiſita delegari nequeat, ſequitur, neque poteſtatem leges ejuſmodi ferendi eſſe à Pontifice delegabilem. Aliæ proinde leges ſunt per modum poſitivæ conſtitutionis, non niſi